

ארוחת-טעימות

מחזה מאת שלמה מושקוביץ

הדמויות

הלה: כבת 45-50. ארכיטקטית. שותפה במשרד עצמאי

יואל: בעלה של הלה. כבן 50. פובליציסט ועיתונאי בכיר בעיתון ליברלי

רותם: בתם הבכורה. כבת 28. עומדת להינשא. סטודנטית לחינוך מיוחד

נטע: בתם הצעירה. כבת 22. זמרת ומוזיקאית

נתנאל: בעלה לעתיד של רותם. כבן 30. לומד בישיבה. דתי מהתנחלות בשומרון

נורית: אימו של נתנאל. אשת חינוך

יהודה: אביו של נתנאל. עורך דין ופעיל חברתי ופוליטי

**(ביתם של הלה ויואל. לילה. נטע שרה "אין לי ארץ אחרת"
נכנסים הלה ויואל. יואל נסער. הלה מנסה להישאר
נונשלנטית)**

יואל: (מקריא מדף תפריטים) מרק גספצ'ו מוגש עם מלפפון קונקסה בליווי מקל בצק עלים פריך. מה זה קונקסה? למה מלפפון קונקסה צריך ליווי, למה מי הוא?

הלה: הוא חשוב. הוא קונקסה.

יואל: נתחי עוף מונחים על זרעי עגבניות ... למה לא להגיד שניצל עם קטשופ. נתחי עוף "מונחים". בטח שהם מונחים, אף אחד לא רוצה להרים אותם.

הלה: הבנו. אבל אתה לא אמור לבקר את השמות של המנות, אלא את הטעם שלהן.

יואל: תסבירי לי למה אנחנו משתפים פעולה עם הדבר הזה.

הלה: כי הבת שלנו מתחתנת. אתה אמור לשמוח.

יואל: אני מאוד שמח, אני רק לא אוהב שגוררים אותי למקומות שאני לא רוצה להיות בהם.

הלה: ככה זה היום. אלא הסטנדרטים.

יואל: סטנדרטים של מי? מרוב שאנחנו כל הזמן דואגים לעמוד בסטנדרטים, אין לנו גרוש על התחת.

הלה: נסתדר. תמיד הסתדרנו.

יואל: מי קבע שצריך להוציא מאה חמישים אלף שקל על חתונה.

הלה: מאה שבעים. שדרגנו את המנות פתיחה.

יואל: שדרגתם? מאחורי הגב שלי? החתיכת בשר נא הזה שהיה מגולגל על בייגלה. זה אחרי השדרוג או לפני השדרוג?

הלה: זה גריסיני בלבוש קרפצ'יו

יואל: אז שתתפשט, גריסיני. מה זה בכלל גריסיני?

הלה: מקל מלוח עבה כזה, איטלקי.

יואל: הילה, אני לא מבין למה אנחנו לא יכולים לבוא לבת שלנו ולהגיד לה – אין לנו. אנחנו צריכים לקחת הלוואות מטורפות על ההלוואות שממילא יש לנו רק כדי להיות חלק ממה שהו שאנחנו לא רוצים להיות חלק ממנו.

הלה: אנחנו נותנים להם תמיד תחושה שיש הכול והכול בסדר ופתאום, אין? זה בסך הכול לא נורא, חצי ממאה שבעים זה.... או קיי, אני לא טובה בזה. זה פחות ממאה שבעים. זה חצי.

יואל: זה שמונים וחמש. שזה במאה שלושים יותר ממה שיש לנו. אבל קפיצה מעל הפופיק נהייתה הספורט הלאומי פה, אז אנחנו חייבים לפוצץ מאות אלפי שקלים על חתונה.

הלה: אם בגילנו, אנחנו לא מסוגלים לחתן את הבת שלנו, אז אנחנו פשוט זוג לוזרים.

יואל: אין לי בעיה להיות לוזר. אם לא להיות לוזר, זה להשתתף באורגיית הסטנדרטים המגעילה הזאת, אז טוב לי להיות לוזר. אני גאה להיות לוזר. וגם האמת – לא מרגיש צורך לחגוג. מה חוגגים? אנחנו חיים בחרא מדינה, שנמצאת במקום שלא האמנו בחיים שנגיע אליו, ובמקום לשבות רעב ברחובות, אנחנו מתפלצנים לנו בארוחת טעימות. זה מגעיל אותי!!!

(נטע, מחדרה שרה. הסצנה ממשיכה על רקע השיר)

נטע:

אין לי ארץ אחרת
גם אם אדמתי בוערת
רק מילה בעברית חודרת
אל עורקיי, אל נשמתי
בגוף כואב, בלב רעב
כאן הוא ביתי

הלה: מה זה קשור למדינה עכשיו?

יואל: ומה היא שרה באמצע הלילה?

הלה: היא מחפשת שיר לחתונה.

יואל: ומה זה הקטע הזה שקפץ לה לראש שהיא נוסעת לברלין ללמוד מוסיקה. מה זה הטירוף הזה? את יודעת כמה יעלה להחזיק אותה בברלין?

הלה: זול שם. והיא גם תעבוד. היא תלמד עברית.

יואל: היא תעבוד בסוכנות היהודית כדי שיהיה לה כסף לכתוב שירים בגרמנית.

הלה: זה מחתרת. אתה אמור לאהוב את זה.

יואל: לא כשאני צריך לממן את המחתרת.

(שתיקה)

הלה: אורית אמרה לי שיש עכשיו הלוואות בתנאים מעולים.

(שתיקה)

יואל: למשכן את הבית בשביל רביולי חצילים.

הלה: רק חלק מהבית.

יואל: זה לא חלק. זה עוד חלק. יש לנו עוד 12 שנה לסחוב את המשכנתא הקודמת. ובשביל מה? בשביל להיות עוד אחד מהעדר של האידיויטים האלה? הלוואות. ועוד הלוואות. ועוד הלוואות.

הלה: היינו אמורים כבר מזמן להיות מיליונרים - הסופר הכי גדול בעולם והאדריכלית הכי פורצת גבולות ביקום. איך נהינו עיתונאי בכיר וזונת ארכיטקטורה שמנציחה וולגריות של נבורישיים. כלום אנחנו לא מסוגלים לתת לילדים שלנו. כלום.

יואל: אנחנו נותנים להם הרבה מאוד.

הלה: ואתה יודע טוב מאוד שכסף זה רק תירוץ.

יואל: אני מקבל אותו יפה מאוד. אין לי שום דבר נגדו, אין לי שום דבר נגדו, וגם אם אני אהיה הכי בעדו זה עדיין לא יוריד לי מהשמיים מאה חמישים אלף שקל. (פאזזה) מה פתאום הלכת לאורית?

הלה: חשבנו.... למשרד אולי, הלוואת גישור.... בלון כזה... ירדנו מזה.

יואל: איזה בלון... אמרת שאתם בסדר.

הלה: בגדול, אנחנו בסדר. אבל...אומרים שהולכת להיות תקופה קשה... אז גיששתי....., אמרתי לך שירדנו מזה!

(הלה מדליקה ג'וינט)

יואל: מה? חזרת לג'וינטים?

הלה: זה מה שחשוב לך עכשיו?

יואל: זה פתטי.

(פאזזה)

הלה: זה מפוגג לי קצת את הכאב....

יואל: את משלמת טונות כסף לטיפול, רק לא מוכנה לעשות מה שהמטפלת שלך אומרת לך לעשות.

הלה: אולי הכי טוב שתרדימו אותי ודי.

(שתיקה)

יואל: את מדברת כל הזמן על איך אנחנו צריכים לקחת אחריות על החיים שלנו. אבל כשאני מבקש ממך שניקח אחריות, אז פתאום את רק רוצה שקט ולרצות את כולם, ולהיות בסדר עם כולם, כמו תמיד.

הלה: מה אתה רוצה שאני אעשה?

הלה: צודק. צודק. צודק. בסדר, אתה צודק. מה? לעשות? תגיד לי מה לעשות - ואני אעשה כל מה שתגיד.

(פונה לצאת)

יואל: לאן את הולכת?

הלה: לכל מקום שאתה לא נמצא בו.

יואל: למה?

הלה: כי נמאס לי.

יואל: ממה?

הלה: מהכול. מזה שאתה כל כך צודק כל הזמן, למשל. אין לך מושג כמה נמאס לי מזה.

יואל: מה אני יכול לעשות בקשר לזה? לא להיות צודק?

הלה: אתה יודע שכבר שנתיים לא קראתי מאמר שלך?

יואל: מה זה קשור?

הלה: זה קשור לזה שגם בלי לקרוא, אני יודעת בדיוק מה תכתוב בשביל להישאר תמיד הכי צודק.

יואל: יופי.

(שתיקה)

הלה: אתה עוד אוהב אותי בכלל?

יואל: מממ....

הלה: אתה יכול להסתכל לי בעיניים ולהגיד את זה?

יואל: מממ....

הלה: הנה העיניים שלי

יואל: זה לא אמור להיות ספונטאני?

הלה: לא כשזה כבר כל כך הרבה זמן לא היה ספונטאני.

(שקט)

הלה: בוא נעיף הכול וניסע להודו.

יואל: בואי נלך קודם לישון.

הלה: בוא הנה

יואל: אז תבקשי סליחה

הלה: תבקש אתה סליחה

יואל: את התחלת

הלה: אתה התחלת.

יואל: את התחלת.

הלה: טוב, סליחה.

יואל: טוב.

(שתיקה. מתקרבת אליו)

הלה: אני זקנה.

יואל: זקנה סקסית.

הלה: תיאורטית.

יואל: בואי הנה....

(מתחבקים.... נשמע צלצול טלפון נייד)

יואל: ... מי זה.... לא, אל תעני...

הלה: בטח רותם... אמרתי להם שיעברו אם בא להם

יואל: למה?

הלה: חשבתי שאולי נצליח לתקן קצת את הרושם, אחרי שהתנהגת שם כמו בהמה.

יואל: אני התנהגתי כמו בהמה? ...

(הלה עונה לטלפון)

הלה: היי מאמי... .. לא, לא מה פתאום.... ..רק... .. נכנסנו...דיברנו.... אנחנו בסדר, בטח.... לגמרי...מה מתוקה שלי?... למה את בוכה?... אוי, את מכירה אותנו.... הוא חושב שזה הומור.... הוא מאוד אהב את האוכל.... הוא לא הפסיק לדבר על זה.... מה?... כאן למטה? לא, לא בטח... שתעלי.... ש...תעלו. מה פתאום מפריעים.... קבענו... בואו, עלו.... די, מתוקה שלי, הכול יהיה בסדר.... לאב יו.... (ליואל) מהר. בוא נאוויר פה קצת.... קום כבר!!!

יואל: אני התנהגתי כמו בהמה?

הלה: קום כבר, לך תשטוף פנים. אני לא רוצה שהיא תדע שעישנו, היא תמיד עושה לי עניינים על זה.

יואל: לא יזיק לה לעשן קצת לפעמים.

הלה: בסדר. אבל עכשיו היא צריכה תמיכה, לא ביקורת. אז תשתדל בבקשה.

יואל: אני לא תומך בה?

הלה: בדרכך.

יואל: מה זאת אומרת בדרכי? אני לא תומך בה?!!!

הלה: תעזוב את זה עכשיו.

יואל: אני הכי תומך בה! אני רק לא חייב להסכים עם כל מה שהיא עושה! מה לא בסדר בזה?

הלה: הכול בסדר.

יואל: תעני לי!!

הלה: עכשיו?!! עכשיו?!!

יואל: כן. בדיוק!!! עכשיו!!!

(צלצול בדלת. שקט. הלה פותחת. רותם נופלת על צווארה. נתנאל ניצב מאחוריה. גבוה, דק ונבוך במידה. חובש כיפה. ציציות מבצבצות מחולצתו. בקיצור - מתנחל)

רותם: אימוש....

הלה: היי ממילה, היי נתנאל

רותם: רבתם?

הלה: מה פתאום רבנו.

רותם: שמעתי צעקות.

יואל: התלהבנו.

רותם: ממה התלהבתם?

יואל: מ... כל ה..הכנות וזה... זה מלהיב.

רותם: לא התלהבת מהאוכל.

יואל: הקיבה שלי עדיין מנתחת את המסרים.

הלה: יופי, מצחיק. יאללה, בואו נשב על זה עכשיו, כל עוד הזיכרון של הטעמים טרי לנו בפה...

(מחלקת להם תפריטים ועפרונות)

יואל: עכשיו? למה?

רותם: ההורים של נתי בדיוק בתל אביב לאיזה כנס, אז הם יוכלו לעבור אחר כך וככה נוכל לסגור הכול היום.

יואל: מה בוער?

רותם: המקום הזה מוזמן חצי שנה מראש

יואל: יש עוד מקומות.

הלה: אבל הם רוצים שם. וזאת החתונה שלהם. (מקריאה מהתפריט)
"קרפצ'יו סלק עם נגיעות טופו דמוי גבינה כחולה וליטוף של מיץ הדורים".
אהבתם?

יואל: נתי... ליטוף של מיץ הדורים?.. אהבת?

נתנאל: אני? אני אה... לא הכי מבין בזה.

יואל: אז אתה משתתף בהצבעה או לא משתתף.

רותם: בטח שהוא משתתף. תן לזה פשוט ציון מאחד עד עשר.

נתנאל: לתת ציון לסלק? אז...שבע... משהו כזה.

רותם:..אימא...

הלה: אני גם שבע.

יואל: אני.... תשע וחצי! אהבתי את זה. גם את הנגיעה וגם את הליטוף.

רותם: אני.... שמונה. "מחית חציל גאה עם שבבי בייבי קשיו מקורמלים"

נתנאל: אה, תורי?... מה זה היה בדיוק? ה...ממרח הזה?..

יואל: מחית. מחית. אין יותר ממרחים. הם לא מספיק גאים.

נתנאל: אני האמת, לא כל כך אוהב חצילים... זה עושה לי פה כזה...

הלה: גם אני לא. בואו. נמחק את זה...

יואל: אני מת על חצילים.

רותם: אני גם לא השתגעתי על זה. מחקנו. הלאה.... "עינוגי אצבעות נסיכת הנילוס בזיגוג ריבת אגסים אורגאנית"

נתנאל: אה. דווקא אהבתי.... זה כמו שניצל דג קפוא כזה שהיה לנו בישיבה... אני נותן לזה תשע.

הלה: אבל אולי כדאי לבקש מהם להוריד את המילה "עינוגי"

יואל: למה?

הלה: "קציפת טונה בניחוח זרעי כוסברה מונחת בעלי רוקט מסולסלים על רקע צנונית בר כבושה בין"

יואל: את מוכנה לחזור על זה? איבדתי אותך ב...."צנונית"....

רותם: (קמה) טוב, די. הבנתי.

יואל: מה עשיתי? האמת שהייתי רוצה לדעת מה ההורים של נתי חושבים על זה.

נתנאל: ... הם אמרו שמה שנחליט, מקובל עליהם...

יואל: אבל מה הם אומרים באופן כללי, על הכיוון.

הלה: שהכיוון בסדר גמור.

נתנאל: נפגשתם איתם.

יואל: האמת שלא כל כך הצלחנו להבין מה העמדה שלהם. השיחה איכשהו גלשה לזה שהיהודים הם גזע עליון או משהו כזה...

נתנאל: עם נבחר.

יואל: כן, עם נבחר, סליחה, אני תמיד מתבלבל.

רותם: (לנתי) זה הומור אליטיסטי כזה.

נתנאל: בכול מקרה, הם קצת התפלאו מהמחירים, אבל הסברתי להם שככה זה, כי הם בכלל חשבו ש....

רותם: עזוב את זה עכשיו.

יואל: סודות במשפחה?

נתנאל: ...הם חשבו שהכי נכון לעשות את זה אצלנו בבית, בחצר...

יואל: אצלכם. למה לא במערת המכפלה ושהשיר "ברוך גולדשטיין הגבר" ילווה אתכם לחופה?

הלה: יואל!

נתנאל: הסברתי להם שזה בעייתי.

הלה: "קציפת רימונים שמימית, מתפנקת באגם שוקולד בלגי"...

רותם: איך זה שאבא שלי מקבל כל הזמן פרסים על התרומה שלו לשלום ולסובלנות והדברים שהוא הכי לא מבין בהם זה שלום וסובלנות.

הלה: "...ומערסלת בחיקה טראפל אגוזי לוז שהתחרפנו ועשו חרקירי"

יואל: למה תמיד הסובלנות צריכה לבוא מהצד שלנו

רותם: בסובלנות אין צדדים. זה בדיוק מה שאתה לא מבין בסובלנות.

יואל: אני לא מדבר על נתי, אני מדבר על האירוע.

רותם: אה, האירוע. אז למה שלא תבוא פעם אחת עם הצעה קונקרטיית. איך? איפה? תגיד פעם מה אתה מציע במקום רק להעביר ביקורת כל הזמן.

יואל: מציע לעשות את זה צנוע.

רותם: אם זאת בעיה של כסף, אז אנחנו יכולים לוותר....

הלה: מה פתאום? מה זה קשור לכסף?

יואל: זה עניין עקרוני.

רותם: עקרוני. מעולה. אז תגיד. איך אתה רוצה שזה יהיה. בדיוק לפי העקרונות שלך. תגיד ונעשה.

הלה: כמו שאתם רוצים זה בסדר גמור.

יואל: אפשר לחכות לקיץ. לעשות את זה על שפת הים. מוזיקה טובה. אוכל טוב. הכול כשר למהדרין שבמהדרין, יום חמישי אחר הצהריים, חופה בשקיעה ואז לתוך הלילה. את תמיד רצית בים..

רותם: אתה רואה את המשפחה של נתי רוקדת על החול על שפת הים

יואל: הם לא אוהבים ים?

הלה: זה לא יעלה פחות

יואל: זה לא קשור לכסף. אני פשוט חושב שאין מה למהר. אפשר לראות עוד מקומות, לשבת, לחשוב. מה כל כך דחוף?

נטע: (לקהל) הם לא מזדיינים עד החתונה. זה מה שדחוף.

יואל: אנחנו מאוד אוהבים את נתי....

רותם: בדרככם המאופקת.

יואל: גם אני יודע להיות ציני

רותם: השאלה אם אתה יודע גם להיות לא ציני.

הלה: "פירה שורשים מחבק פלחי סלק עטופים בגבעולי אספרגוס צרובים בטל הבוקר"

יואל: עשר. זה היה נשגב. מיצי הקיבה אמרו שירה.

נטע: (מנגנת מחדרה)

רותם: (קמה)

הלה: שבי. את לא הולכת לשום מקום. ואתה תפסיק להיות תינוק. בואו נגמור עם זה לפני שההורים של נתי מגיעים ואז נוכל לדבר על כל מה שמציק לנו. בסדר? אפשר להירגע? תעשו שולם.

יואל: (מושיט לרותם זרת. היא משתהה. מתרצה. מושיטה לו גם.)

יואל: "שולם, שולם ל..

רותם: לא. בלי זה.

יואל: זה לא שווה כלום בלי זה.

רותם: (מצטרפת אליו. הם ממשיכים את דקלום הילדים עד סופו. מבוכה קלה.)

הלה: (לנתי. בשקט) אצלכם גם עושים את זה?

נתי: בטח. זה קלאסיקה.

(ארבעתם חוזרים בשקט לעיין ולסמן בתפריטים)

נטע: (שרה מחדרה)

סוף העולם, סוף העולם
 זה התחיל כשהפסקנו לחלום
 כשהפסקנו כבר לקוות
 זהו סוף העולם סוף העולם
 זה התחיל כשהפסקנו לחלום
 כשהפסקנו כבר לקוות

(הם ממשיכים עם התפריטים)

הלה: זהו. ולקינח סגרנו על קרם ברולה.

יואל: פרווה.

**רותם מביטה בו. הוא מניף את הזרת שלו בהתנצלות. כולם תשושים.
 מועקה גדולה. נטע נכנסת לסיטואציה)**

נטע: אני לא מאמינה, החלטתם על התפריט בלעדיי? חבל. כי עכשיו תצטרכו לעשות הכול מהתחלה. היי סיס, תביאי חיבוק. התגעגעת אליך. מה איתך, בנאדם, החלטת כבר אם אתה שומר נגיעה?

נתנאל: (מחייך)

נטע: כל פעם שאני רואה אותו בא לי להביא לו חיבוק, ואז אני נעמדת מולו שעה.. כן, לא, מותר, אסור. דילמת הדוס. כי חייבים להודות שהוא חמוד, למרות שהוא מתנחל מסריח. מה? מה אתם נראים ככה? קרה משהו?

הלה: לא. למה?

נטע: רגע, רק אני מרגישה את המועקה הכבדה מנשוא ששוררת כאן? מה קורה, דברו איתי.

יואל: הכול בסדר. צחקתי קצת. אבל הכול פה נהיה קדוש. יש איסור גם על הומור.

רותם: מה זה קשור עכשיו לקדוש?! מה זה קשור לקדוש!!!

הלה: (ליואל) תודה שזה לא קשור לקדוש.

יואל: זה לא קשור לקדוש.

(שתיקה)

נטע: אתם בטוחים שהכול בסדר? פשוט לתומי, עם הפיגור הנאיבי שלי, הייתי בטוחה שחתונה אמורה להיות דבר משמח. אז טעיתי. קורה. נו, אז מה קורה עכשיו? סידורי פרחים? סדר ישיבה בשולחנות עם דגש על סובלנות ואינטגרציה? אני רוצה לעזור, אני מעולה בזה.

רותם: יש משהו שאת לא מעולה בו?

נטע: עוד לא מצאתי. אבל בתיאוריה ברור שיש.

רותם: אולי זה שאת לא מצחיקה.

נטע: יכול להיות. אבל אני לפחות מנסה ולא מתעסקת רק בטיוח והדחקה כל היום.

הלה: אף אחד לא מתעסק בטיוח והדחקה.

נטע: אתם יושבים פה על חבית חומר נפץ ועושים כל מיני פרצופים של אנשים סובלניים ונאורים רק כדי שהיא לא תתפוצץ ותעיף לכם ת'תחת,

הלה: נטע'לה, תרגיעי

נטע: אבל מה שאתם לא יודעים זה, שמה שלא מתפוצץ בקטן, הופך לסרטן. פתגם סיני עתיק שהמצאתי הרגע.

רותם: למה את תמיד צריכה להרוס הכול.

נטע: לצערי, הפעם הכול כבר היה הרוס כשהגעתי.

הלה: כולנו מאוד שמחים. טבעי שיש קצת התרגשות.

נתי: אולי היא צודקת.

רותם: מה זאת אומרת צודקת?!!

נתי: אם באמת יש כל כך הרבה דברים מתחת לפני השטח אז אולי כדאי ש...

רותם: אין שום דבר מתחת לפני השטח. הכול גלוי. הכול רגיל. אני בחיים לא אצליח לעשות, אף פעם, שום דבר, שימצא חן בעיני האבא שלי.

יואל: אני לא חושב שזה מגיע לי

רותם: מודעות אף פעם לא הייתה הצד החזק שלך.

יואל: אז טוב שהלכת ללמוד גם פסיכולוגיה.

רותם: לא צריך ללמוד פסיכולוגיה בשביל זה. צריכים רק עיניים ולב.

הלה: תפסיקו עם זה.

נתי: אולי באמת כדאי שננסה גם כיוונים אחרים...

רותם: אמרת שאתה אוהב את המקום.

נתי: הוא בסדר, אבל האמת, גם קצת פלצני.

רותם: אתה לא מבין ששום דבר לא יעזור לך. אבא שלי היה מעדיף שאני אהיה לסבית. שאני אתחתן עם הומו ערבי צולע. הכול רק לא מתנחל.

יואל: נהייתי גזען רק בגלל שאני מעיז לרגע לא לעשות בדיוק מה שאת אומרת.

הלה: יואל, אפשר? אפשר לבקש?

יואל: למה את לא מבקשת ממנה?

הלה: כי אתה תמיד אומר שאפשר לפתור הכול בשלום ואהבה.

רותם: הבעיה רק שהוא לא יודע מה זה. לא שלום. ולא אהבה.

יואל: סליחה?! אני לא יודע מה זאת אהבה?! את שומעת את עצמך?! תגידי לי, את שומעת את עצמך?! אני לא יודע מה זאת אהבה?! תתביישי לך. עם כל השיגעונות שלך הלכתי. כולם! גם כשלא היה. הכול קיבלת מאתנו.

רותם: הכול.

יואל: בדיוק ככה הכול. ואני לא רואה לאן זה הוביל אותך!

הלה: יואל, מספיק עם זה!!!!

רותם: לאן זה הוביל אותי????!!!! להישאר בעיניך אפס מאופס! אבל מה לעשות, שבתוך האפסיות הזאת, קרה לי נס ומצאתי את אהבתי חיי.

יואל: התחלת להאמין בניסים

רותם: למזלי, תמיד האמנתי בניסים.

יואל: זה הכול מאלוקים!

רותם: בוא נעזוב את אלוהים

יואל: כי בטח גם אלוהים אני לא יודע מה זה.

נתנאל: בטח שאתה יודע. רותם, תודי, שהשמות של המנות וכל המקום הזה קצת נפוחים. את בעצמך אמרת.

יואל: את רואה שאני אוהב אותך?

רותם: מצחיק. הייתי שמחה אם היית פשוט מקבל ואוהב את נתי ואת המשפחה שלו, בדיוק כמו שאתה מטיף כל החיים לגבי הפלשתינאים והגרמנים וכל החארות האחרים שאנחנו אמורים לסלוח להם ולאהוב אותם. זה הכול.

יואל: את רוצה שאני אתעלם מזה שהם עושים שם פוגרומים?! ברור שאני לא מדבר על נתי. והמשפחה שלו.

רותם: ברור.

יואל: הם הרי עושים הכול בשם התורה ובשם אלוהים ובשם היהדות!! היהדות! היהדות מלמדת אותך איך להיות בנאדם שנברא בצלם אלוהים!!

רותם: אתה לא יודע על זה כלום, אז לפחות אל תדבר על זה.

הלה: אני מציעה שנרים כוסית.

יואל: אם ככה הם רואים את אלוהים, אז טוב שהוא מת.

רותם: מי שאמר את זה לא היה נאצי במקרה?

נתי: רותם, למען השם!

יואל: נאצי?!!! את קוראת לי נאצי?!!!

נטע: זאת הייתה מטאפורה. נכון זאת הייתה מטאפורה?

יואל: תצאי מהבית הזה!!! תצאי. עכשיו. מהבית הזה!!!!

הלה: יואל!

יואל: נאצי!!!

הלה: יואל תירגע! (לרותם) כנסי לחדר שלך.

רותם: שהוא ייכנס לחדר שלו.

יואל: חבל שכיבוד הורים לא למדת שם אם את כל כך מתפעלת מהם.

רותם: לא אמרתי שאני מתפעלת מהם. רק ביקורת. זה מה שקיבלתי ממך כל החיים!

הלה: רותם תיכנסי לחדר שלך!

יואל: רק ביקורת!

הלה: תיכנסי מיד לחדר שלך!

רותם: אני לא בת עשר!!!!

הלה: רותם תיכנסי לחדר שלך!!!!

רותם: לדבר במילים גדולות וחלולות. זה כול מה שאתה יודע.

יואל: תיזהרי ממני.

רותם: בוא תרביץ לי. אני רגילה.

יואל: אני בחיים שלי לא הרמתי עליך יד

רותם: זה אולי הסיפור שאתה מספר לעצמך

נתי: רותם

רותם: אולי בגלל זה נהיית לוחם שלום כזה דגול. תיקון לזה שאתה אליים כמו חיה.

יואל: "תיקון". הרבנית רותם.

הלה: רותם. תיכנסי עכשיו. מיד. לחדר שלך. אבל הרגע. נתי, קח אותה מפה. אבל עכשיו!! אני לא רוצה לשמוע מילה! אתם שמעת אותי? מהרגע. מילה לא. מילה!!!

(שתיקה אימתנית. בסופה, נתי לוקח את רותם ל"חדרה").

הלה: אתה יצאת מדעתך. (יוצאת והולכת ל"חדרה")

יואל: אני יצאתי מדעתי? בואי הנה! אני יצאתי מדעתי?!!!! בואי הנה!

(הולך אחריה ל"חדרם")

(נטע נשארת לבדה. מדברת לקהל)

נטע: שיט! הרסתי הכול. למה אני לא יכולה להיות אפאטית, כמו כולם? הלוואי והייתי הלן קלר. הלוואי והיו מרדימים אותי מתוך רחמים. יאללה, נטע, סדר. סדר. תחשבי בהיגיון. דבר ראשון נלך לראות מה קורה עם אימא ואבא.

הלה: (מדליקה ג'וינט) אל תתקרב אלי

יואל: איך תמיד אני אשם בסוף

הלה: אתה אליים. אתה יכול להיות מפלצת לפעמים.

יואל: היא קוראת לי נאצי ואני אליים?

הלה: לא השארת לה ברירה. היא התפוצצה עליך. הפכת את הבת שלך למחבלת מתאבדת.

יואל: את עוד מצדיקה אותה?!!!

הלה: קראתי בעיתון שאמרת שאתה יכול להבין אותם.

(שתיקה)

יואל: משכתי אותה פעם אחת בכוח ביד כשהיא הייתה בת שש. הפכה את עצמה לילדה מוכה, בשביל הביוגרפיה שהיא ממציאה לעצמה.

הלה: לא בטוח שהיא ממציאה.

יואל: מה?!!!

הלה: אתה בתור כותב דגול, אמור לדעת שמילים יכולות להיות הנשק הכי הרסני בעולם.

(פאזזה)

נטע: יש פה בקירות נקודות שמגבירות את הסאונד מהחדרים. כשעברנו לכאן הייתי בטוחה שזה נורא כיף, כי ככה אני אדע את כל הסודות של ההורים שלי. רק יותר מאוחר, הבנתי שלדעת את כל הסודות של ההורים שלי, הופך אותי ליותר פסיכית ממה שהייתי אמורה להיות אם לא הייתי יודעת את כל הסודות של ההורים שלי. אתם יודעים מה זה לשמוע את ההורים שלכם מזדיינים? ועוד זיונים מעולים? ואתם יודעים מה זה שכבר התרגלתם ואז אתם שומעים שההורים שלכם הפסיקו להזדיין?! כבר איזה חצי שנה שאני מבקשת מהקיר שהם יחזרו להזדיין כאילו הוא היה הכותל המערבי.

הלה: לך תבקש סליחה.

יואל: על מה?

הלה: על זה שאנחנו לא בני אדם.

(פאזזה)

יואל: למה היא מצפה? שנחבק וננשק אותם? מה בדיוק אנחנו אמורים לעשות?

הלה: את זה בדיוק. לחבק ולנשק אותם. ועוד שניים שלושה ג'וינטים, אני אולי אהיה מסוגלת גם לעשות את זה.

יואל: הם הרי משתלטים עלינו. החלום שלהם זה שתהיה פה מדינת הלכה, ובניגוד לנו, הם עושים הכול כדי להגשים את החלומות שלהם.

הלה: לפחות החלומות שלהם לא מסתכמים בלהחליף את האוטו ולנסוע בקיץ ליוון.

יואל: הם עלו על כל החורים בהגנה של המשחק הבעייתי הזה שנקרא דמוקרטיה וכרגע, הם מנצחים אותנו על האפס במשחק שאנחנו כאילו המצאנו.

הלה: צודק. זה הכול בגללם.

יואל: זאת כבר לא מחתרת יהודית הזויה. זאת השתלטות מתוכננת, מאורגנת ושיטתית על התודעה של הזרם המרכזי.

הלה: הבת שלך בוכה שם. בגלל שאתה פגעת בה. בעומק נשמתה. ולא בגלל התודעה של הזרם המרכזי.

(שתיקה)

הלה: נהיית פרנואיד, נשבעת לך, בלי שום קשר, נהיית פרנואיד.

יואל: אני נאצי. אני פרנואיד. כולכם נורמאליים ואני מטורף. רק שבסוף מסתבר שאני תמיד צודק. אני ראיתי בדיוק לאן זה הולך. אנשים אומרים לי שהדברים שכתבתי לפני עשרים שנה, הם ממש נבואה, אז אל תגידי לי פרנואיד כי מרוב שאני פרנואיד אז גם עכשיו קרה בדיוק מה שחשבתי שיקרה. אבל בדיוק!

הלה: מה קרה?

יואל: לא קרה כלום.

יואל: ובדיוק בגלל זה. כי אנחנו מתבהמים ומסתאבים לנו בנחת עם כל העדר.

הלה: מה קרה?

יואל: כי יש את הנקודה שאתה לא מוכן לשתף עם זה פעולה יותר. יש את המקום הזה שאתה אומר זהו! זה הקו האדום האחרון שלי!

הלה: (ממלמלת) עזבת את העיתון

יואל: כי ככה בדיוק עובד הסיאוב! פיחות זוחל! אנחנו קובעים לעצמנו קווים אדומים, וכל פעם שאנחנו מגיעים לקו אדום - אנחנו פשוט מרחיקים אותו קצת.

הלה: (ממלמלת) הם פיטרו אותך?

(שתיקה. הלה מתחילה להישבר ולהיסדק)

יואל: אמרתי לך שאם הם לא מפרסמים את הכתבה הזאת, אני הולך עם זה עד הסוף.

(שתיקה)

יואל: מה הייתי אמור לעשות?

(שתיקה)

יואל: הם השתלטו על העיתון. הם סותמים לנו את הפה. מאז שהפשיסט הזה קנה את העיתון ונשבע לאלוהים שהוא לא יתערב בתכנים, הוא מנתב את כולנו בדיוק לאן שהוא רוצה. צנזורה. איומים. עריכה מגמתית. הפך את כולנו לעבדים של תעמולה פשיסטית. לא עיתונות. ובטח לא חופשית.

(שתיקה)

מה הייתי אמור לעשות? להמשיך לשתוק? רק בגלל שאני דואג לפנסיה?

(שתיקה)

יואל: אני לא מוכן לשתף איתם פעולה יותר. לא כעיתונאי ולא כאבא. לא מוכן שהרעל הזה יכנס אלי הבית. זה הקו האדום האחרון שלי!

הלה: אתה צודק. אתה הכי צודק. תמיד היית ותמיד תהייה. אתה נלחם על העקרונות שלך. אתה טרומפלדור. אתה הכי גבר והכי גיבור. וגם הכי חכם. אני רק לא יכולה לשאת את הנוכחות שלך.

(רותם ונתנאל)

רותם: פתאום המקום פלצני. פתאום אולי כדאי לדחות.

נתנאל: ניסיתי לרכך קצת את האנרגיות, למען השם.

רותם: ניסית לדחות!

נתנאל: גם כשאת כועסת את הכי יפה בעולם. יש משהו בעולם הזה שאת לא הכי טובה בו? מאיפה המציאו אותך? מי אחראי לשלמות הזאת? אני לא מאמין שמצאתי אותך. איך מצאתי אותך? תגידי לי, איפה מצאתי אותך?

רותם: בקו 400. זרוקה על הספסל בתוך שלולית ריר על הספר שהרדים אותי.

נתנאל: והדבר השני שראיתי.. אחרי היופי הבלתי נתפש שלך, זה שהרוק שלך מרח את האותיות וטשטש אותן...

רותם: שימות!! שימותו כולם. לא רוצה מהם כלום. תמותו. כולכם.

נתנאל: גם אני?

רותם: בעיקר אתה.

נתנאל: יש מניעות. את מרגישה. אני יודע שאי אפשר להסתיר ממך.

רותם: איזה מניעות?

נתנאל: מניעות שנשלחו אלי מהשם יתברך, כדי לחזק את...

רותם: אבא שלך.

נתנאל: דברים שאני צריך ליישב ביני לבין אלוקיי.

רותם: לך. לא רוצה לראות אותך יותר. לכו מפה. תעשו לי טובה. אתה ואלוקיך!

(הלה ויואל)

הלה: על מה בדיוק הייתה הכתבה הקדושה הזאת שהיה שווה לך להרוס לנו את החיים בשבילה?

יואל: על האמת

הלה: עדי כדי כך ספציפי ועמוק?

יואל: זה כבר לא משנה, את במילא לא רוצה שום קשר איתי.

הלה: הרסת לנו את החיים ופתאום זה לא משנה.

(צלצול אינטרקום)

נטע: שיט. ההורים של נתי. עונש מאלוהים. שיחה עם הורים. ועוד של אחרים. ועוד דוסים. זאת הולכת להיות שתיקה אכזרית. מהשתיקות האלה שמנסים לדחוף מילים לגשש באפלה - והן לא רוצות לצאת. מטורף, אה? מילים שלא רוצות לצאת החוצה כי הן יודעות שלא יהיה להן טוב שם. חיות רגישות המילים.

(צלצול)

מה אני עושה? מה אני עושה איתם? אם אני רוצה להיות כנה עם עצמי - רק אני יכולה להציל פה את המצב. הבעיה שלא בא לי להיות כנה עם עצמי, כי זה אשכרה דורש פעולה ואני יותר מידי עצלנית ומרוכזת בעצמי. מצד שני, אני יודעת שהידיעה שהייתי יכולה לעשות משהו ולא עשיתי תייסר אותי.

(צלצול)

מצד שלישי, אז מה? אני ממילא מיוסרת. מצד רביעי על הזין שלי, אני עפה לברלין. מצד חמישי, אי אפשר להיפטר מזה. זה מנצנץ במוח. אבל מצד... איזה היינו? .. תמיד כשהכול נהרס, אתה אומר לעצמך, "למה?" "למה?" למה לא עשיתי כלום?! למה?! מכירים את זה!!! לה-מה????!!!! זה אשכרה להיות או לא להיות - ללכת לחדר שלי לנגן, או להכניס את הידיים העדינות שלי לחרא הזה - זאת השאלה! ברור שלחדר שלי לנגן.

(לבמה נכנסים נורית ויהודה)

נטע: כנסו, כנסו. בבקשה. קפה? תה? שאני אשיר לכם משהו?

יהודה: שתשירי לנו משהו?

נטע: אה, סליחה, מצטערת. יש אצלכם את הדבר הזה, "קול באישה ערווה" שזה כאילו ארוטי. וואוו, האמת רק להגיד את זה - קול. אישה. ערווה. זה מחרמן. צודקים. אני לא אשיר לכם.

(פאזזה)

נטע: אתם בטח שואלים את עצמכם איפה כולם.

יהודה: האמת שכן.

נטע: הגיוני. הייתה לכם ציפייה מסוימת והיא לא התממשה. בגלל זה אני לא כזה משתגעת על היגיון, הוא הרבה מאוד פעמים תוקע אותנו. (פאזזה) לא?

יהודה: אה... האמת שזאת שאלה פילוסופית מאוד....

נטע: כי מה שחשוב הרי זה לא מה חשבנו שיקרה, אלא מה קורה. וכרגע, כמו שאתם רואים, רק אני כאן.

יהודה: והם?

נטע: רואה? נתקענו על אותה שאלה. מדהים כמה קשה לנו להיפרד מדברים. אפילו הכי אידיויטים, לא? שבו, בבקשה. (מתישבים). סליחה, לא שאני אומרת, חס וחלילה, שהשאלה שלך אידיויטית. היא הגיונית לגמרי.

(שתיקה קשה)

(הלה ויואל)

יואל: מה את מדליקה ג'וינט עכשיו?! הם פה.

הלה: אז מה? הם ילשינו עלי למשטרה?

יואל: בואי נצא אליהם.

הלה: צא.

יואל: מה אני אגיד להם?

הלה: את האמת. שפוצצת את החתונה על רקע גזענות ומצוקה כלכלית.

(נטע וההורים)

נטע: האמת שזו גם קצת אשמתי שהם לא פה. אם כי, שאלת האשמה... וואוו, אי אפשר לצאת מזה, אה?

יהודה: אם כבר את מעלה את זה, לפי דעתי, אנחנו נוטים, לקחת על עצמנו, יותר מידי אשמה.

נטע: לגמרי מסכימה אתך. יותר מידי אשמה. זאת הבעיה שלנו.

(שתיקה)

רק שלי באופן אישי יש את הפאק הזה, שאם מתחת לפני השטח לא הכול זורם חופשי כמו נהר, זה ממש גורם לי מצוקה פיזית. ואז לא אכפת לי אשמה, לא אשמה, אני נכנסת לג'ננה ומפוצצת הכול. שישתחרר! שיעוף כבר החוצה. כמו זיקוקים. פאף!!! פאף!!!

(נתנאל בחדר של רותם)

נתנאל: ההורים שלי הגיעו

רותם: יופי.

(פאזזה)

נתנאל: אני מבקש שתבואי אתי.

רותם: (שותקת)

נתנאל: מה אני צריך לעשות בשביל שתבואי אתי.

רותם: אתה לא מסוגל לעשות כלום, אתה יודע רק לדבר. תשלים על זה. תעכל כמה שניות אם זה נראה לך הכרחי, ותעוף מפה.

נתנאל: יש עוד אופציות?

רותם: אתה יכול לעוף מפה בלי לעכל.

נטע: בקיצור, היה פה איזה פיצוץ קטן. מהניסיון הצנוע שלי, כששקר עולה מהחושך, זה תמיד מלווה בפיצוץ של אור. לא? אתם לא מסכימים איתי?

נורית: אני לגמרי מסכימה אתך, מתוקה.

יהודה: אנחנו, בעזרת השם, משתדלים שלא יהיו אצלנו שקרים.

נטע: טוב, זה הכי טוב. ברור. אבל אנחנו עוד לא שם, אז מידי פעם יש פה קצת דרמות. אתם לא מאמינים. הם ממש נפוצו לכל עבר. אבל איך אומרים אצלכם? הכול לטובה. זה הכול מהשמיים, לא ככה?

נורית: נסתרות דרכיו.

(פאזזה)

נטע: רוצים לשתות משהו?

יהודה: לא, תודה.

(שתיקה)

נטע: אולי הכי טוב שאני אלך לראות מה קורה אתם באמת.

(הולכת. פאזזה.)

יהודה: בחורה משוגעת.

נורית: מקסימה.

(פאזזה)

יואל: אמרת שאנחנו צריכים לחבק ולנשק אותם, נכון? הם פה. מחכים.

הלה: אז לך תחבק ותנשק אותם.

יואל: ואם תוך כדי שהלשונות שלנו נפגשות, הם שואלים איפה את, מה אני אומר להם.

הלה: שנעלמתי.

יואל: ככה פתאום? הם לא יאמינו.

הלה: מה אתה חושב? שאתה יכול להפיל עלי ככה הכול, פתאום, בלי שיקרה לי כלום?! אני צריכה לקבל ממך הכול?! הכול?! תן לי לפחות כמה דקות להירגע קצת!!!!

(צועקת. יהודה ונורית שומעים. מזדקפים. נעים באי נוחות. שקט)

יהודה: מסתבר שמרוויחים אצלנו יפה מלכתוב שקרים בעיתון.

(שתיקה)

יהודה: אמרתי שמסתבר שמרוויחים טוב מלכתוב שקרים בעיתון.

נורית: שמעתי.

יהודה: ואל תשכחי שיש לנו עוד לפחות שעה נסיעה

נורית: אני אשמח לנהוג ואתה תוכל לישון. אני אוהבת לנהוג בלילה

יהודה: אני יכול להירדם כשאת נוהגת?

(פאזזה)

נתנאל: בואי כבר. אני אעשה כל מה שתגידי.

רותם: תהרוג את אבא שלך.

נתנאל: מטאפורית? אני עובד על זה.

יהודה: מה זה מלפפון קונקסה?

נורית: מלפפון מעור.

רותם: אתה יודע שהוא התקשר אלי והציע לי, "לטובתי" לנתק את הקשר אתך? הוא אמר שהוא מרחם על הילדים שלנו, כי בסופו של דבר אתה תעזוב אותי ותלך בדרך התורה. והוא עוד פעם הדגיש שהוא אומר את זה לטובתי! לטובתי, הוא אומר את זה!

(נורית ויהודה נדרכים למשמע הצעקות העולות מחדרה של רותם. זזים באי-נוחות)

נתנאל: למה... לא סיפרת לי.... מה אמרת לו..

רותם: שנכון שאני בסך הכול אישה קטנה ומטומטמת, אבל לפי דעתי התורה היא כמו מראת קריסטל מלוטשת שמשקפת את הנשמה של מי שמביט בה. שעד כמה שאני מבינה כל אחד מוצא בה בדיוק את מה שהוא מחפש... שזה ממש העיף לו את המוח והוא צעק עלי שאני בורה ושאין לי כלים אלמנטאריים להתמודד ולהבין מה כתוב בתורה כי אין לי שכל, אז אמרתי לו שזה דווקא טוב לפי דעתי שאין לי שכל, כי אני קוראת עם הלב. ומה שהלב שלי מבין זה שאבא שלך ימשיך למצוא הוכחות לכמה אנחנו חוטאים ואנחנו נמשיך למצוא חיזוקים לממש את האהבה שלנו.

נתנאל: היי, את רואה שאת גדולה?

רותם: הוא צודק. זה יותר חזק ממך. ולא יעזור כלום. זה תמיד יישאר יותר חזק ממך.

נתנאל: אני לא יכול לראות את עצמי חי בלעדיך. אני אוהב אותך ואני רוצה להתחתן אתך, איפה שתרצי. איך שתגידי. גם עם זה יהיה ברבנות מול מניין אנשים, או בנוכחות בורא עולם לבדו...

(פאזזה)

רותם: או קיי. אז בוא נתחתן. כאן. עכשיו.

נתנאל: מה... זאת אומרת... כאן עכשיו

רותם: זה לפי ההלכה, לא? אני לא צריכה אף אחד. רק אתה אני ואלוהים.

(נתנאל משותק.)

יהודה: מה קורה פה?

נורית: אולי אנחנו יכולים לעזור במידה וזה נוגע לנו.

יהודה: את יודעת רק אולי אם נתנאל, יודע שאנחנו כאן, אולי תלכי להגיד לו...

נטע: הוא יודע שאתם כאן.

יהודה: אה.

(פאזזה)

נטע: הוא פשוט נמצא בסיטואציה ש... איך אני אגדיר את זה... מורכבת. והאמת שגם אצל ההורים שלי (מצביעה לכיוון ההורים) זה לא פשוט, אבל יאללה, פשוט תשכחו מזה. בואו נתעלם. הכי טוב. אני אומרת שהכי טוב לטמון את הראש בחול.

(נתנאל יוצא. פוגש ב"מסדרון" את יואל.)

יואל: ההורים שלך פה.

נתנאל: כן

יואל: צא אליהם. אני אבוא עוד מעט. הלה לא מרגישה כל כך טוב

נתנאל: גם רותם

יואל: אה. אז... לך...תנסה....

נתנאל: מה אני אגיד להם?

(שתיקה. נתנאל מוחה את אפו. יואל נע באי נוחות)

יואל: אתה בוכה?

נתנאל: לא, לא, מה פתאום, אני אלרגי ל... זה תיכף יעבור בעזרת השם...

יואל: אני..... אני אלך אולי להביא לך טישו

נתנאל: יש לי

יואל: אה.

(מתבאס. נעצר. נתנאל מוחה את אפו לידו)

יואל: אני אלך אולי לקרוא לרותם?

נתנאל: היא לא תבוא. היא... לא רוצה.... היא.. ביטלה את החתונה.

יואל: בגללי?

נתנאל: בגללי.

(פאזזה)

נתנאל: היא אומרת שאנחנו בדיוק אותו דבר. ששנינו יודעים רק לדבר. ולגבי לפחות – היא צודקת.

(פאזזה)

נתנאל: בתיאוריה. בלימוד. בעיני הרוח. גבוה, גבוה. אבל במציאות, בשעת מבחן, כשאני נדרש ללכת לי מבית אבי אל הארץ אשר יראני, אני עומד מולו כמו אפס. מאובן מרוב פחד. אבן. (פאזזה)

יואל: מכיר את זה. הורים זה חתיכת תיק.

נתנאל: ואיתה, בדיוק ההפך. זורם כמו מעיין נובע. הנפש בת חורין. סוערת.

(פאזזה)

יואל: גם את זה אני מכיר. לשמחתי.

(פאזזה)

נתנאל: כמה גאווה.

(פאזזה)

יואל: תשמע מה נעשה – אני אלך להתחנף ראשון ואתה תצא בינתיים להורים שלך.

(מביטים זה בזה. נותרים במקומם.)

(יהודה, נורית, נטע)

יהודה: אנחנו נבוא בפעם אחרת....

(פאזזה)

נטע: לא! פשוט, מה שקורה שם זה שבעקבות הפיצוץ הזה שסיפרתי לכם עליו, יצא שבדיוק עכשיו, עם כל הלחץ של החתונה והכסף והכול, אבא שלי סיפר לאימא שלי שפיטרו אותו, או שהוא התפטר, לא משנה, בכול מקרה - שהוא שמאלני מידי לקו החדש של העיתון. אותך זה בטח לא ממש מצער, כי אתה בטח חושב ש... מצטערת. מצטערת. מצטערת. אתה רואה מה זה דעות קדומות? אתה רואה מה זה? אני מתנצלת. לא הייתי צריכה להגיד את זה, לא הייתי צריכה להגיד את זה... לא הייתי צריכה להגיד את זה... אני מתנצלת מעומק הלב, יהודה. אתה סולח לי? חברים?

(פאזזה)

נורית: בוודאי שהוא סולח לך. נכון שאתה סולח?

(שתיקה)

נטע: בכל מקרה, הבנת את הסיטואציה, ויצא גם שכל זה נפל בדיוק כשאימא שלי באחת ההתמוטטויות שלה. אז שם. הייתי אומרת - קריסה טוטאלית.

(פאזזה)

נורית: ושם?

נטע: האמת... גם שם קריסה טוטאלית.

נורית: מה פירוש קריסה טוטאלית.

נטע: מה שהם הכי צריכים עכשיו, זה תמיכה ואהבה, נכון? ומה שהם לא מקבלים בשיט מאלו שהבטיחו לאהוב אותם ללא תנאי, זה תמיכה ואהבה. אז ברור שזה קצת מערער אותם.

נורית: אבל מה קרה?

נטע: קשה לזהות מוקדי אש, כי כרגע הכול בוער. אבל ככה הם. הם זוג מדליק. אני מתה עליהם. נקודתית, יכול להיות שהעובדה שנתי מסתיר משהו מרותם, הלהיטה קצת את העניינים....

נורית: מה יש לו להסתיר. נתנאל לא מסתיר דברים.

(שתיקה)

שיר של נתנאל – מזמור לדוד

יהודה: טוב, אנחנו זזים.

נורית: מה יש לו להסתיר?

יהודה: (לנטע) תמסרי בבקשה להורים הנכבדים שעם כל הכבוד.....

נורית: אנחנו נישאר ו..נחכה.

יהודה: (לנורית) "נקעה הנפש"

נטע: היי, יפה יהודה. ביטוי מקסים. כאילו נהייה לנפש נקע. יפה. אהבתי.
תודה.

יהודה: בואי נורית.

נטע: אני אביא לכם משהו לשתות.

(יוצאת)

נורית: נישאר. רק קצת. בבקשה. נתנאל זקוק לנו.

יהודה: הוא עושה מאתנו צחוק.

נורית: אני מרגישה שהוא ב...ייסורים קשים.

יהודה: ברוב המקרים, אין קשר בין מה שאת מרגישה לבין המציאות וחוץ מזה שאין לי זמן עכשיו לרגשות, כי מחר, בעזרת השם, אני קם בבוקר לעבודה, לא כמו הפרזיטים האלה.

נורית: מה יש לו להסתיר ממנה

יהודה: כל עכבה לטובה. הקדוש ברוך הוא מואיל בחסדו לעצור אותו. שיחשוב טוב, טוב לפני שהוא מצטרף למשפחה המופרעת הזאת.

נורית: מאז שנתנאל הכיר את רותם, הוא פורח.

יהודה: מבין אותו. גם לי היא עושה פריחה.

נורית: הוא היה נופל לעצבויות גדולות לפני שהוא הכיר אותה, אתה לא זוכר?
אפילו ד"ר הירש אמר שהוא סובל מדיכאון.

יהודה: עדיף דיכאון על טומאה.

נורית: יש ביניהם אהבה, יהודה.

יהודה: הו, מילת הקסם. אהבה.

נורית: כן. הם נועדו זה לזו

יהודה: האנשים האלה, מזלזלים בזמן שלנו. מתנשאים ולועגים לנו. שונאים אותנו בכל ליבם ומאודם ואת, בכל זאת, ממשיכה להתרפס. איפה הכבוד העצמי שלך?!!

נורית: (ממלמלת) לאושרי, ולשמחתי, לא נותרה בי טיפת כבוד עצמי

יהודה: מה אמרת?

(נטע חוזרת)

נטע: היא אמרה שלאושרה ולשמחתה, לא נותרה בה טיפת כבוד עצמי.

(פאוזה)

נטע: יו, זה נורא יפה בעיני. אני מה זה מזדהה אתך. כבוד זה חתיכת חרא, אתה לא חושב, יהודה? אני, באופן אישי, דווקא מה זה רודפת כבוד ותהילה, אבל זה עדיין לא אומר שאני לא יודעת שזאת הבעיה הכי גדולה שלי. ולא חסר לי בעיות.

(מתיישבת ליד נורית)

אני מתה על איך שאמרת את זה. "לא נותר בי".... את יכולה להגיד רגע עוד משהו, סתם, אני מתה על איך שאת מדברת...

נורית: לא יודעת.....אין לי כרגע מה להגיד

נטע: סתם, נו, משהו, הדבר ראשון שעולה לך לראש.

נורית: אני לא מרגישה כל כך טוב...

נטע: מקסים.

יהודה: אנחנו נוסעים הביתה.

נורית: כולי סחרחורת.

נטע: אני מתה על זה. אה. אמרת באמת?

יהודה: בואי, ניסע. תנוחי בבית

נטע: את יכולה לנוח אצלי בחדר

נורית: אפשר?

נטע: בטח. הוא הכי משונה בעולם, אבל יש שם אנרגיות שעף לך המוח.

(הן צועדות לעבר "חדרה" של נטע. נטע מובילה אותה)

יהודה: נורית!

נורית: כמה דקות. אני צריכה להיות קצת לבדי.

יהודה: אז תהיי לבדך בבית.

(יואל נכנס)

יואל: מי תהיה לבדה בבית? זה לא עצוב להיות לבד בבית? סליחה, סליחה, יהודה. אני מתנצל. מצטער. ברוכים הבאים. תשב, למה אתה עומד. נטע, לא הצעת לשתות? איפה נורית?

נטע: בחדר שלי.

יואל: בבית המקדש עצמו. יפה. (ליהודה) שנאפס? יין?

יהודה: לא. תודה. באמת שלא.

יואל: אנחנו צמחונים. לא נכנס לכאן בשר.

יהודה: לא חלילה שאלה של כשרות. אני צריך עוד לנהוג הלילה, דרך ארוכה, בעזרת השם.

יואל: נכון. בטח. אם כי ממש אין בעיה לסדר לכם פה מקום לישון, נתנאל בחדר של נטע, רותם בשלה, אתם בשלנו ואנחנו, בלי בעיה, יכולים לישון כאן בסלון.

נטע: ואני?

יואל: את תביאי בקבוק יין. תראי שהוא כשר. תוצרת הארץ. (ליהודה) "לחיים" קטן. בכול זאת...

יהודה: כן. רק ש...תצטרך לעזור לי עם עניין הגבולות. כי כשאני מתחיל...

יואל: בשמחה רבה. כשאני רואה אותך, גבולות, כמו שאתה יודע, זה דבר שמאוד מעסיק אותי, ... צוחק, צוחק. הדרך הייתה בסדר? מצאתם בקלות?

יהודה: יש "וויז"

יואל: איזו המצאה, אה? עכשיו רק צריכים להמציא "וויז" לנפש שלנו. שנדע תמיד לאן לפנות. וזהו. נפטרו הבעיות.

יהודה: יש כבר וויז כזה. (פורש זרועותיו לשמיים)

(נטע מביאה כוסות יין)

יואל: כן. "לחיים". (משיק עם יהודה)

נטע: היי, גם אני פה.

יואל: אחר כך נעשה "לחיים" גם עם כולם.

(משיקים כוסות. יואל גומע את כל תכולת כוסו בבת-אחת. מוזג לעצמו עוד. לוגם באחת עוד אחת. שתיקה)

יהודה: מה.... נתגלעו בעיות?

יואל: בעיות? לא. מה פתאום בעיות? קצת התרגשות. זה טבעי.

(שותים)

יואל: בסך הכול העזתי, ברוב חוצפתי, לצחוק על הגן אירועים הסינטי הזה שעושה לי בחילה, "משעולי האסם" "חור ברפת" איך שקוראים למקום הזה.

יהודה: "בקצה האחו - אירועים בניחוח קיבוצי".

יואל: הבנת? לא נשאר כלום מהקיבוצים, אז הם עלו על הסטארט-אפ האולטימטיבי-מוכרים ניחוחות. אתה מבין עם מה אנחנו משתפים פעולה?

יהודה: והשמות של המנות. כאילו ביאליק נהיה קופירייטר במשרד פרסום.

יואל: אתה מבין? חבל שלא היית פה, לעזור לי. העזתי לפגוע בקודש הקודשים, אז הם הוציאו עלי את כל הלחץ. אני מקבל את זה. אין לי בעיה עם זה.

(שתיקה)

יהודה: הבנתי שיש בעיות בעבודה

יואל: בעיות? לא. איך הבנת, בעיות...

יואל: התפטרתי. אתה מגיע לרגע ש...זהו. נקעה הנפש.

יהודה: מבין אותך לגמרי. אתה מוצא את עצמך משתף פעולה עם משהו שאתה לא מאמין בו. עושה שקר בנפשך.

יואל: בדיוק. אני לא יודע אשמתנו, אשמתכם, בוא רק נודה שכולנו יחד, בכוחות משותפים, בנינו פה לילדים שלנו מקום מסוכסך, עלוב ועצוב.

יהודה: לא מסכים איתך. אבל... סיכמנו שלא מדברים על זה.

(שתיקה)

יואל: רחוק מאוד מהחלום. הציוני. היהודי. תקרא לזה איך שאתה רוצה. לאן שאתה לא הולך, רק סאוב וריקבון

יהודה: לא מתחבר להלקאה העצמית הזאת.

יואל: "למה לי רוב זבחיכם, נאום ה'..." טוב, אבל סיכמנו שלא מדברים על זה.

(פאזזה)

יואל: ואני חושב שעדיף ככה, כי אתה יודע איך זה, כשכבר מתחילים להוציא, מוציאים הכול.

יהודה: כן... (שתיקה) במיוחד שמדובר הרי בויכוח שרק עוד שניים, שלושה דורות, נוכל לדעת מי צדק

יואל: אם בכלל נהיה כאן עוד שניים, שלושה דורות

יהודה: עם הנצח, במולדתו הנצחית. והקדוש ברוך הוא ידאג שככה זה יישאר.

יואל: אתה יכול למסור לו בשמי שבינתיים זה לא נראה הכי טוב.

יהודה: סיכמנו שלא מדברים על זה

יואל: בטח. שאלתי את עצמי אם גם זה נכלל ב"זה", אם כן, אז ברור שלא נדבר על זה...

(שתיקה)

יהודה: זה בטח קשה מבחינה כלכלית.

יואל: לאאאא. מה פתאום. כסף זאת לא הבעיה. אני גם אקבל פיצויים, אני יותר מעשרים שנה שם. ועם משכורת מהימים שהעיתונות הכתובה עוד הייתה פה אלוהים.

יהודה: גם עכשיו, יש לה הרבה יותר מידי כוח בידיים.

יואל: מה? לא נשארה פה עיתונות. הכול תעמולה.

יהודה: סיכמנו שלא מדברים על זה.

יואל: דווקא על זה חייבים לדבר. כי זה הדבר היחיד שיכול להציל לנו את הדמוקרטיה. או שאולי חלק מאתנו בכלל לא מעוניינים בדמוקרטיה, אבל סיכמנו שלא מדברים על זה.

(פאזזה)

יואל: זהו. לא נשאר לנו על מה לדבר.

(שתיקה)

יהודה: האמת שאני הצעתי לנתנאל... אבל, לא..... זה לא....

יואל: מה?

יהודה: לא, לא כלום..... זה ממילא לא בא בחשבון....

יואל: לפחות שאני אדע על מה אנחנו לא מדברים, שאנחנו לא מדברים...

יהודה: לא..... נתנאל אמר שמבחינתכם זה ייהרג ובל יעבור.

יואל: רמז? כיוון? חם קר?

יהודה: הרי.... מכול הבחינות, הכי נכון שנערוך את החופה, אצלנו. יש לנו בית גדול, שני דונם אדמה, בוסתן מטופח. זיתים, רימונים, תאנים, הנוף פרוש עד הים, אוויר צלול. אצלנו גם כל היישוב מתגייס עם הארגון, תאורה, הגברה, נותנים יד. כל השכנות מכינות אוכל משובח. עם הכול והכול לא נגיע אפילו לעשרים אלף.

יואל: כן, טוב, אבל אתה בטח מבין שזה לא ריאלי. אני לא עברתי את הקו הירוק כבר יותר משלושים שנה.

יהודה: חרם!

יואל: אי שיתוף פעולה.

יהודה: אתה קורא לנו פושעים?

יואל: אמרנו שלא מדברים על זה.

(פאזזה)

יואל: אבל אני כן בעד לדחות. לאביב, לקיץ, שנוכל להיערך יותר טוב.

יהודה: מסכים איתך לחלוטין. זו גם הייתה דעתי. במיוחד בזמנים של טלטלה.
מה בוער!!?

(שתיקה)

יהודה: לפעמים לדחות, לעצור לרגע, זה הדבר הכי נכון לעשות. זה מאפשר
זמן להפנמה.

יואל: בטח.

(פאזזה)

יהודה: עד כמה שזכור לי, הקנס על ביטול אינו גבוה. אני הרי התעקשתי
להכניס את זה לחוזה. משהו כמו שלושת אלפים שקל.

יואל: משהו כזה.

יהודה: אלף חמש מאות לכול צד

יואל: לא בשמיים.

(שותים בשתיקה)

(נורית ונתנאל)

נורית: לך, לך ילד שלי. לך אל הפחד. לך למערבולת, לך לחושך ולערפל, כי
שמה האלוקים.

נתנאל: אבל.... אימא...יש בעיה....היא... לא רוצה אותי

נורית: זה מעבר לשליטתה. האהבה היא מורת הדרך של שמו יתברך, על האדמה הזאת.

נתנאל: אבל היא כבר לא אוהבת אותי.

נורית: זאת האהבה, מלאך שלי. זה נחרב ונבנה בכול רגע מחדש, זה עדין. "אהבה" שמת לב פעם כמה המילה הזאת רופפת? ... אפילו להגות אותה זה לא קל, א-ה-ב. המילה עצמה עומדת להתמוטט בכל רגע. מה כבר יש בה? ב' רפה. שנבהלת וקורסת מכל שטות. אבל היא גם הב' של טובים השניים, של הזוג והזיווג. (מניחה ידיים על ראשו) לך לך, ילד שלי, לך אל מעיין הזיווג שרק מתוכו הב' הרפה מתחוללת לב' הדגושה של בראשית ובריאה.

(פאזזה)

יהודה: אז נגיד להם שהחלטנו לדחות?

יואל: לא כדאי שנתיעץ עם הילדים?

יהודה: מה יש להתייעץ. הם צעירים. אצלם הכול בוער. איזה שיקול דעת כבר יש להם? לא תמיד אני בעד דמוקרטיה.

(שתיקה. יואל מביט ביהודה. לוגם מכוסו)

יואל: כן, אני חושב שאתה צודק. הכי נכון לדחות. לתת לעניינים להירגע קצת. (מוזג לעצמו. מוזג ליהודה) עוד טיפה. לא יזיק. אל תדאג. אמרנו שאני אחראי על הגבולות.

(הלה יואל יהודה נטע)

הלה: מה זאת אומרת החלטתם לדחות? נהייתם פתאום באותה מפלגה?

יואל: לא אמרנו שהחלטנו. הצענו.

הלה: פוליטיקה זה דבר מסריח. אה?

יהודה: בסך הכול חשבנו שבעקבות ההתפתחויות החדשות, שיוצרות מציאות חדשה...

יואל: הכי נכון יהיה לפעול בשיקול דעת ובאחריות...

יהודה: מתוך ההבנה שבמקרים כאלו, הכי נכון להאריך את הרוח.... ..

יואל: ברור שחשבנו לשתף את כולם בהחלטה הסופית...

הלה: ברור. כי אתם דמוקרטים. אתם בעד שלטון הרוב, כי אם יודעים כמה קל להפוך את הרוב לעדר של מטומטמים.

(שתיקה)

מה זה הלופ המטורף הזה? אנחנו משקיעים את כל החיים כדי שהילדים שלנו יהיו יותר טובים מאתנו, ואז כשהם נהיים יותר טובים מאתנו, אנחנו לא יכולים לסבול אותם, בגלל שהם יותר טובים מאתנו.. נהיינו ההורים שלנו. נשבעת לך. אני זוכרת בפירוש שהבטחנו לעצמנו להתאבד ברגע שנהפוך להיות ההורים שלנו. אתה זוכר, יואל?

יואל: יש לך גם הצעות, או רק ביקורת.

הלה: מה? איך הכי כדאי להתאבד?.. יש לי..... בחילה, אני..... יש לי בחילה.... נוראית... אני..... סליחה... תסלח לי יהודה... אני....חייבת ל...

(היא רצה מהר לחדרה. מקיאה את נשמתה. יואל נחפז אחריה. נטע ויהודה נשארים לבד. שקט.)

נטע: אם משעמם לך אני יכולה לדבר איתך. פשוט שמתי לב שהדיבורים שלי קצת מעצבנים אותך.

יהודה: את דווקא טועה. את בחורה מעניינת. אין על זה ויכוח.

נטע: היי, תודה.

(שתיקה)

נטע: אתה לא סובל את רותם באופן אישי או שזה בגלל שאנחנו חילוניים ושמאלנים?

יהודה: לא זה ולא זה. רותם בחורה מצוינת וכל ישראל אחים. אבל לנתנאל יש ייעוד.

נטע: וואלה.

יהודה: וואלה, וואלה. כולם. תמיד. ניבאו לו עתיד גדול בתורה. נתנאל הוא עילוי.

נטע: השאלה אם זה גם מה שהוא ניבא לעצמו, לא? (פאזזה) לחפש את הייעוד שלך ולא את הייעוד שאחרים ייעדו לך, זה לא כל הקטע של כל החיים האלה בעצם?

יהודה: לשאלת "הקטע" של החיים האלה, כמו שאת קוראת לזה, אין לי ספק שיש בינינו הרבה מאוד מחלוקות.

נטע: או קיי. ברור. אבל למה אתה כל כך בטוח שאם הוא יתחתן עם רותם זה יפגע בייעוד שלו?

יהודה: מטבע הדברים

נטע: ואתה לא מאמין שיש לנו השפעה על טבע הדברים?

יהודה: את עושה לעצמך את החיים קלים כשאת בוחרת לראות בי אדם חשוך ונבער שלא מבין כלום באהבה. אבל אולי את לא יכולה להבין איך מרגישה אהבה נצחית שאינה תלויה בדבר. כשאני עומד על אחת הגבעות של השומרון, אל מול הנוף המסחרר, אני חי את הסיפור של אבותיי שזורם בעצמותיי, מדמיין את אברהם אבינו רועה את צאנו על הגבעות הרכות האלה ומתרגש עד דמעות. למה אהבה כזו ראויה לפי דעתך לבוז?

(הלה חוזרת לחלל המרכזי. יואל בעקבותיה)

הלה: סליחה..... אני .. לא יודעת מה קרה לי.... תפסה אותי בחילה... ראיתי פעם סרט, או שזה היה ספר לא זוכרת, מה זה היה יואל?... על עכברי ביבים שהיו עסוקים כל היום בלהיות עכברי ביבים, עד שהם לא ידעו שאפשר להיות לא עכברי ביבים. עד שיום אחד, אחד העכברים הצעירים יצא החוצה וגילה שיש חיים מחוץ לביוב, והוא.. הוא התאהב בעכברה ... לא. הוא לא התאהב... הוא.. מה זה היה, יואל?

(פאזזה)

יואל: הוא חלם להיות שף.

הלה: אה, זהו. נכון. שף. בסוף הוא יצא מהג'ורה ונהיה השף הכי גדול בפריס. טוב, ברור, זה של וולד דיסני. לא יכולה לסבול את הסרטים האלה עם המוסר השכל. ראית את זה?

(שתיקה)

הלה: אה, סליחה, אתם לא רואים סרטים...

נורית: אבל אנחנו מכירים את הסיפור. זה הסיפור של אברהם אבינו, זה הסיפור של משה רבנו. זה תמיד אותו סיפור.

יהודה: משה רבנו עכבר ביבים!?

(רותם ונתנאל נכנסים)

נתנאל: אה..... רותם ואני....דברנו בינינו... וחשבנו שלאור ה..... זאת אומרת..... שיהיה הכי נכון.... ש... כדי לפטור אתכם מהעונש...אנחנו... זאת אומרת... מכיוון שבעיני רוחנו, ראינו את הנישואין שלנו מתקיימים ב... מקום נישא... מבחינת ה.... אז חשבנו שהכי נכון שנמצא לנו עכשיו מקום.... יפה.. ו..נתחתן. הלילה. רק שנינו... לבד. כלומר.... בחסד אחדותו הקדושה של....

רותם: בורא עולם.

(פאזזה)

יהודה: מה פירוש תתחתנו הלילה?

נתנאל: ב...פירוש ההלכתי. ה...ראשוני וה...קדום ביותר.

(פאזזה)

הלה: מה פתאום. הכול ממש בסדר. אנחנו בדיוק העברנו פה שיחה נעימה עם ההורים של נתי, המקסימים ו...הכול בסדר....לא? לא הכול בסדר, יואל?

רותם: תנו לנו להגשים את האהבה הקדושה שלנו בדרך שהיא ראויה לה.

יואל: הדרך הקדושה שהיא ראויה לה.

רותם: בדיוק ככה, אבא. הדרך הקדושה שהיא ראויה לה.

נתנאל: בואי נלך.

יהודה: שלא תעז לעבור את מפתן הדלת הזאת!

נתנאל: עברתי בכל כך הרבה מפתנים אסורים בזמן האחרון, אבא.... ש... בעזרת שמו יתברך, אני כבר קצת פחות פוחד.

יהודה: שלא תרתום את שמו יתברך לטהר את התאוות המלוכלכות שלך.

נתנאל: ה"תאוות המלוכלכות שלי", הובילו אותי.... לראות, סוף, סוף, את הוראת השם, וללכת, פעם אחת, ב...אמונה שלמה, אל המקום ש.. אליו נכספתי כל החיים שלי....

יהודה: עכשיו את מבינה מה הכנסת לו לראש?

נתנאל: ואני אוהב אותה ומודה לה על הצדיקות הזאת.

יהודה: ומתוך תודה ואהבה אתה שובר לה עכשיו את הלב לחתיכות!

נורית: תניח לו לנפשו.

(פאזזה. רותם ונתנאל פונים ללכת)

יהודה: " והוא אישה בבתוליה ייקח. אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא ייקח כי אם בתולה מעמיו ייקח אישה".

(שתיקה)

נתנאל: אתה! אני..... יש... הרבה... דברים... שאני.... רוצה..... אבל, אני... לא.... אלבין את פניך. רק ש.... – אם עוד פעם אחת תנסה להטיל דופי הכי קטן באישה הצדיקה הזאת ש...רק בזכותה אני מוצא כוח..... להמשיך לנשום ב.... אני... אתה.. לא תראה אותי יותר.

יהודה: כבד את אביך ואת אימך!

נתנאל: משתמש בפסוקים כמו בחרבות שלופות.

יהודה: אני עושה רק מה שמצווה עלי. ככתובו וכלשונו

נתנאל: איך זה שאנחנו קוראים את אותן מילים ומבינים אותן אחרת. תנסה פעם אחת להניח את המילים בעולם כמו.... ידיים מחבקות כמו...פה פתוח לנשיקה, לברוא את המילים ברכות ואהבה..... תנסה.... כדאי לך... (פאזזה) אתה... עשית הכול.... בדרכים הכי.... לא.... כדי...למנוע ממני את הזיווג שנשלח אלי מאת שמו יתברך, ואני... מנסה ל...סלוח לך.... כי אני יודע שאתה המצרים מהם אני...נקרא לצאת לחרותי.... ו.. אני עומד מולך... ומה שאני רוצה לעשות זה..... אבל..... זה המבחן ששלח לי הקדוש ברוך הוא.... ו...אני... אתחזק ב...אמונה... שלמה... ואעשה הכול כדי למצוא בי..את.... הכוח... לסלוח לך.... על הכול... מחילה שלמה. (לרותם) בואי

(פונה ללכת)

נורית: מה פירוש עשה הכול

נורית: אתה נשבעת יהודה!!!

יהודה: לא עכשיו, נורית! (פאזזה) את לא שאלת אם ברכתי אותו, את שאלת אם דיברתי איתו. ודיברתי איתו.

נורית: ועם הניואנס העלוב הזה עמדת למשפט בפני בורא עולם? תברך אותו יהודה. עכשיו. תברך אותו..... כי אולי עוד אפשר לתקן, בעזרת שמו יתברך...

יהודה: לא עכשיו, נורית.

נורית: זה דיני נפשות.

יהודה: בדיוק כך.

נורית: תציל אותו. תברך אותו, תברך אותו, יהודה, בשם שמיים, תגאל אותו.... או שאני לא יודעת מה אני אעשה עם עצמי.

יהודה: שלא תאיימי עלי, שמעת? שלא תאיימי עלי! את יודעת טוב מאוד שאני לא אוהב שמאיימים עלי!!! תשלטי בעצמך!! תשתקי!!! (מתעשת. ניגש אליה, תומך בה) אני..... סליחה... אני...בואי תקומי, אני... מצטער...

(שתיקה)

נורית: (פונה ליהודה) ..אני חיה איתך. ביושר. באמונה. בנאמנות ויצירה. והקמנו משפחה יפה. וילדים להתגאות בהם. והבן הבכור שלנו, הילד הרגיש והאהוב הזה שתמיד הוכיח את היותו ישר-דרך ובעל לב שומע, עורג עכשיו אל אהבת חייו ותיקוניו. ואני אומרת לך – אם תפגום ולו כזית, בשמחה של הילד הזה, אם תגזול ממנו ולו מעט מן הרוח הטובה לה הוא ראוי, שיהיה הקדוש ברוך הוא בעזרי – אני אקח רק את השמלה הזאת שעל גופי – ואעזוב אותך.

הלה: (מדליקה ג'וינט) לא הייתי יכולה לנסח את זה יותר טוב.

(שתיקה)

יהודה: אם רק היית יודעת את האמת.

נורית: אין אמת הניצבת מעל ברכת הזיווג.

יהודה: את... מה לברך... על מה יש פה לברך.... למה אני צריך לעשות שקר בנפשי....להציל אותו... להציל אותו מהאנשים האלה.... זה מה שאני צריך לעשות. למנוע ממנו.... לחיות בתוך ביצת השנאה הזאת. האיש הזה שלבת

שלו את רוצה לתת במתנה זהב טהור, הבנאדם הזה שאת כל כך מתאמצת להתרפס בפניו, ולמצוא חן בעיניו, הקדיש את כל האנרגיות והכוחות שלו, לא כדי לברך על הזיווג, לא כדי להכיר את הבן שלך ו... אותנו. לא. אלא כדי לעקור אותנו מהבית שלנו. לגרש את כולנו. חמישים משפחות יהודיות. שנטועות באדמת ארץ ישראל כבר יותר מעשרים שנה. לזרוק אותנו מהבתים שלנו!! לפרסם בשם חופש הביטוי הקדוש, כתבה "אובייקטיבית". "תחקיר" מלומד, שמוכיח שאנחנו בנינו את הבתים שלנו על אדמה שגזלנו במרמה מ"הפלשתינים". ה"פלשתינים", זה מה שמעניין אותנו. לא את ולא הבן שלך. אז אל תעשי לי פה את ההצגות האלה שלך!

(שתיקה)

הלה: על זה הייתה הכתבה?

יהודה: כן.

יואל: ... התחלתי לעבוד עליה לפני שרותם הכירה את נתנאל...

הלה: אתה מבין שזה מהשמיים שלא פרסמו אותה?

יואל: אני עיתונאי. והתפקיד שלי הוא לחקור ולהגיע לאמת בעולם שפחות ופחות מתעניין באמת... והאמת היא שהוילות שלהם בנויות על קרקע שנקנתה על ידי חברות קש נוצריות שהם הקימו כביכול במטרה לבנות בתי יתומים לפלשתינאים. ולמרות שאנחנו דואגים לייצר כל הזמן עוד ועוד יתומים פלשתינאים, הם החליטו בסוף לבנות וילות לעצמם ולא בתי יתומים לפלשתינאים.

יהודה: כל הדרכים כשרות כדי להחזיר לנו את האדמה שהובטחה לנו על ידי בורא עולם

יואל: אולי כשרות, בטוח מסריחות. אז ברור שהם עשו הכול כדי להשתיק אותי. קנו את האמת והצדק בכסף ובכוח. ויש להם הרבה כסף והרבה כוח. מה הייתי אמור לעשות... לא לפרסם רק בגלל שהמשפחה של החתן שלי... שהוא אגב, גבר מקסים ביותר בעיני, גרה שם? רק תגידי לי מה את היית עושה במקומי

יהודה: "ביום ההוא כרת ה' את אברהם ברית לאמור לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת"

יואל: "ויאסף אברהם אל עמיו ויקברו אותו "זרעיו", יצחק וישמעאל בניו"

יהודה: "ותאמר לאברהם גרש את האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני, עם יצחק"...

יואל: "וירע הדבר מאוד בעיני אברהם על אודות בנו"

יהודה: "ויאמר אלוהים שמע בקולה כי ביצחק יקרא לך זרע"

יואל: מדובר במאבק ירושה בין שני אחים. כדאי שתשלימו עם זה.

יהודה: או שאתם תשלימו עם זה, שאתם סוכנים של האויב. דם של אלפי יהודים יש לכם על הידיים.

יואל: אנחנו לא מבדילים בין דם לדם.

הלה: די כבר. די כבר עם החרא הזה. די כבר עם הזרע. והדם. והצודקים והיהודים... והנביאים. ולמי יש יותר דם על הידיים. הרי כל התינוקות נולדים פה עם דם על הידיים. אז די כבר עם מי צודק ומי אשם, ומי התחיל. ומי רצח את רבין. די כבר. אפשר די? תעזבו אותי כבר מכל הזבל הזה... אפשר? אפשר?... אפשר להפסיק כבר עם הריבים והחשבונות והכעסים, והמלחמות. והשוואות והתקומות. והצודקים. ואלטלנה. והקדושים. והאדמה. ודם. ואנחנו. והם. אפשר? אין לי כוח לחרא הזה יותר!!!! די. שחררו.. תנו קצת לנשום.... תנו לנשום.... די כבר.... אוף. תנו לשני בני אדם להתחתן בשקט, מה כל כך קשה בזה.

(שתיקה)

נטע: (לקהל) לא יודעת כמה זמן נמשכה השתיקה שהייתה אחרי זה. לא מספיק לפי דעתי. כי את השתיקות האלה אני דווקא אוהבת. שתיקות של בושה שפוערות לנו בור בנשמה וכל מה שאנחנו רוצים זה לצלול לתוכו ולהיעלם. "במערבולת הפאדיחה". מכירים את זה? אני מתה על זה, כי יש שם רגע של בחירה. אתה יכול לבחור אם לעלות מבור הבושה בלבוש חדש או לחזור להיות החרא שהיית.

יהודה: אני... ברשותכם.... צריך ללכת.... מחר בוקר אני.....

נורית: לא לפני שתברך את הזיווג ברוחב לב.

יהודה: (שותק)

נורית: אני מתנצלת, יהודה. אני לא....הדברים.... נאמרו... מתוך....
....אהבה....

יהודה: האהבה פנים רבות לה

נורית: ויש לנו הזדמנות לגלות אותה מחדש.

יהודה: הבסת אותי. הנה, אני מודה בזה בפני קהל עם ועדה. מרוצה? ניצחת.
אני יכול ללכת?

נורית: זאת שעת רצון, יהודה. שעה של חסד. אסור לנו להפנות לה עורף.

נטע: אני במקומך הייתי הולכת על זה, יהודה. תראה איזו אישה מדהימה יש לך.

יהודה: אני..... אנישתייתי יותר מידי..... ..אנילא מרגיש... כל כך....

(הוא מתמוטט קלות, ישר על נטע שמזדרזת לסעוד אותו)

נטע: הכול טוב, אח שלי. אתה כולה קצת מסטול. אתה יודע למה הסנה בער?
כי משה עישן אותו.

(שתיקה)

נטע: אתה בסדר?

יהודה: (מטולטל, הוא ניגש לנורית) תסלחי לי. תסלחי לי... צדיקה....בשם
השמיים תסלחי לי מחילה שלמה אני מבקש ממך, על מה..... שאין
עליו סליחה....

נורית: מחול לך, אהוב נפש שלי....., מחול לך.

(היא עוטפת את יהודה המטולטל בזרועותיה. שתיקה)

יואל: (להילה) את צודקת. נמצא דרך. אפשר להתחיל הכול מהתחלה...

(שתיקה)

רותם: מה ? נחזור ל"לקצה האחו"?

יואל: מה, ואיך שתרצו.

רותם: צדקת. מקום דוחה.

נתנאל: אפשר... על שפת הים.

יהודה: סלט קצוץ דק. חומוס. טחינה. פלאפל. קישואים ביוגורט. כרובית
בטחינה. עלי גפן ממולאים באורז וצנוברים, ברבוניות בשמן זית שום ולימון

יואל: אוכל ערבי

יהודה: ישראלי.

רותם: מה? מה, אימוש, לא נראה לך?

הלה: לא, בטח.

רותם: מה?

הלה: נראה לי מאוד. תמיד חלמת בים... נשמע מעולה. למרות שגם זה...
בטח עולה... כמה אלפים.....טובים...

רותם: חברים שלנו בדיוק עכשיו עשו עכשיו בים... עלה להם איזה מאה
עשרים

הלה: לא הרבה.

יואל: וזה .. חצי, חצי.

הלה: פינאטס. רק ש..... אם אנחנו בענייני אמת, אז.... האמת היא ש....

יואל: מה...

יואל: מה?

הלה: לא בריאות. אז הכול בסדר. תודה לאל. אני תמיד אומרת שאם זה לא
הבנות ולא הבריאות, אז הכול בסדר. השאר... זה רק עניין של ... זה דברים
שתמיד אפשר לפתור בסופו של דבר... אני לא צודקת נורית

נורית: בטח. בעזרת השם.

הלה: אני..... כרגע.... בכל מה שקשור להוצאה כספית... כלשהיא.. אפילו
הכי....מינימאלית. אני. הייתי... משתדלת להימנע.

יואל: נמצא דרך, נסתדר. הכול טוב.

הלה: לא בטוח. כי... אם אני רוצה.. להתמודד עם המציאות... במקום
להדחיק, כמו שאני רגילה, ... וממש להסתכל לה בעיניים...טט אה טט. ..
ולהבין שיש לזה השלכות.... אבל זה עדיף תמיד מהדחקה... כמו שאורית
אומרת.. למרות שאני לא מסכימה אתה כי בעקרון אני דווקא חושבת שהדחקה
זה בסופו של דבר מנגנון ששומר עלינו מהתרסקות... טוטא.....

יואל: מה קרה?

הלה: זה לא משהו ש... זאת אומרת, אל תכעס עלי שלא סיפרתי לך כי פשוט
 חיכיתי להזדמנות המתאימה ואז החתונה והעיתון וגם חשבתי שזה יסתדר
 בסוף מעצמו... אתה יודע... אני לא בדיוק מחוברת ...

יואל: מה קרה?!

הלה: לא משהו בלתי הפיך... הכול בסדר... רק שמבחינה כספית אנחנו קצת....
 כי... גם אני כבר לא עובדת. אוף. זהו!

יואל: מה? בטח שאת עובדת. מה את עושה אם את לא עובדת...

הלה: ...מסתובבת. עוברת במשרד לפעמים..... הולכת לים, מעשנת ג'וניטים,
 מסתכלת על העצים, הציפורים, הזקנים, הפיליפינים, קוראת קצת. נרדמת על
 הדשא של הירקון. לפעמים הצגה יומית... גועל נפש כללי.

יואל: מה? למה?

הלה: אורית אמרה לי שאני לא יכולה... להרשות לעצמי להמשיך לעופף ושאני
 מדחיקה פה ושם... כל מיני... את כל המציאות בעצם..... אז בלעתי טונות
 ריטלינים, ונכנסתי בחשבונות של המשרד ו... הסתבר לי ש...אנחנו משלמים
 יותר ממאה אלף שקל לחודש ל"מאכערים". יש לי מאכערים יותר מעשר שנים
 ואני לא יודעת. זה כמו סרטן הלב. אז אמרתי לשותפה שלי, ש...מעכשיו
 אנחנו לא מעסיקים יותר אף מאכער. אז היא אמרה לי שאני נאיבית. אז אמרתי
 לה שאני נאיבית גאה. אז היא אמרה לי שנצטרך לסגור את המשרד. אז
 אמרתי לה סבבה, בואי נסגור את המשרד. אז היא אמרה לי שאני נאיבית. אז
 שאלתי אותה מה זה קשור לנאיבית. אז היא אמרה לי שכדי לסגור את המשרד
 אנחנו צריכים שני מיליון שקל, להחזיר לבנקים ולספקים. אז אמרתי לה שאם
 לא היינו משלמים כל כך הרבה כסף למאכערים, אז אולי לא היינו חייבים שני
 מיליון שקל לבנקים ולספקים. אז היא אמרה לי שבלי מאכערים, לא היינו
 שורדים. אז אמרתי לה שלא מעניין אותי לשרוד. אני רוצה לחיות. אז היא עוד
 פעם אמרה שאני נאיבית. ככה שעתיים... מאכערים, נאיבית. נאיבית.
 מאכערים....

(פאזזה)

יואל: שני מיליון שקל...

יהודה: ארץ אוכלת יושביה... אנחנו היינו באותו מצב..... עם העסק שלי.
 זוכרת, נורית, אי אפשר לחיות פה....

(שתיקה)

נורית: אתם כמובן מוזמנים בשמחה אלינו.

יהודה: בכבוד גדול. אני כבר הצעתי ליואל

הלה: ... רעיון... טוב. לא, יואל?

יואל: מה?! לא, לא, זה... תודה על הזמנה... אבל זה... לא משהו... שאני יכול לשקול אפילו... אני באמת חושב, בלי לפגוע באף אחד..., אתם באמת אנשים מקסימים... הכרתי אתכם היום ו... את נתי... זה ממש לא קשור אליכם באופן אישי, אבל מה שאנחנו עושים שם ומה שקורה שם בפירוש נוגד את... זה מזכיר לי את הסיפורים של ההורים שלי על איך... בלי להשוות, אני לא משווה, ברור, אין מה להשוות, אבל אני מדבר על תחושות, על ההרגשה שבשבילי זה לשתף פעולה עם...

(תוך כדי המונולוג שלו, מתחילה להתהוות סביבו "החתונה" בחצר ביתם של נורית ויהודה בשומרון)

...וגם כל מה שקורה כאן מבחינה כלכלית, אני לא אומר שזה באשמתכם, בטח לא באופן אישי, כן? אבל ההתנחלויות בכל זאת..., לא שאני מכליל, כן, אבל... זאת אומרת, ברור ש... מבחינה עקרונית... רותם, את יודעת כמה את חשובה לי... ושאני באמת מוכן לעשות הכול בשביל שתהיי מאושרת, וגם נתי... אבל את בטח מבינה שזה משהו שאני לא מסוגל לעשות... כי זה יהיה בשבילי ממש כמו לשתף פעולה עם... בלי להשוות, כן....

(בבת אחת עולה השיר "עם ישראל, עם ישראל, עם ישראל חי", הבוקע ממערכת סאונד מתכתית נוסח הקיבוצים של שנות השבעים, ואל הבמה פורצים גברים לבושים בגדי חג הרוקדים בהתלהבות. גרלנדות, ואביזרים ממלאים את הבמה והופכים ל"חתונה". כל אחד מן המשתתפים במקומו, הזוג בבגדי חתן, כלה, האמהות המאושרות, נטע מנסה להסתתר ויואל מסתובב, אבוד ומיואש, בין קהל החוגגים והרוקדים כשהמוסיקה מתחלפת ל"ו-ה-עיקר והעיקר – לא לפחד. לא לפחד כלל...." גברים זרים, חבושי כיפות באים אליו, לוחצים את ידו, מברכים אותו ומחבקים אותו חיבוקים אמיצים. מכניסים אותו למעגל הרוקדים. הוא מדדה, ממלמל. מובס ומיואש.)

יהודה: ערב טוב לקהל העדים היקר. אנחנו מודים ומברכים אתכם שהגעתם אלינו, בעזרת השם. ברשותכם, ובחסדו של השם יתברך, אני רוצה לבקש היום משהו... יוצא דופן. נמצאים אתנו כאן... בני המשפחה והחברים של רותם... ואני יודע איזה מאמץ רוחני ונפשי אדיר נדרש מבנות ובני האדם האלה, כדי להתעלות מעל מחלוקות ולברך אותנו בנוכחותם ולכן... אני מוצא לנכון..... שגם אנחנו נפתח בפניהם את לבנו, וננסה לעמוד איתם, במידת האפשר, בעמק השווה... ומשום כך, אני מבקש מכם עדים יקרים ובמחילתנו

של השם יתברך, שהערב, באופן יוצא דופן, מי שילווה בשירתו את רותם ונתנאל לחופה וקידושין, תהיה ... נטע, אחותה הצעירה של רותם.....

נטע: מה?!

(רחש אלים בקהל)

יהודה: שששש.... אני יודע.... אני יודע.... נטע, האישה הצעירה הזו שלה אני חב תודה גדולה. תודה נטע על שגילית לאוזני קולות שאותם התמדתי להשתיק במשך שנים, קולות שמהם למדתי, שקול באישה הוא אמונה ובינה, שקול האישה מפלס לנו נתיבי תורה וחוכמה, שקול האישה פותח שערי שמיים למרחבים של יופי ותקווה חדשה.... אני...מקדיש את המילים האלה לנורית רעייתי באהבה ובהוקרה.

נטע: (לקהל) מה?!?! מאיפה אני אביא לך עכשיו שיר? זה דברים שצריכים להכין בבית, חתיכת דוס!!! עושה את עצמך חבר שלי ואז תוקע לי סכין בגב, יא ערבי. מה אני אשיר להם? מה? "בלעדייך אני חצי בנאדם"? .. מה?????!!! עלו לי דמעות לעיניים. נהיה לי חלושס' בכל הגוף. אבל אז... כשכבר הייתי כמעט מרוחה על הרצפה, שמעתי את המואזין מהכפר ליד קורא: "אללה הוא אכבר"!!!!!! ... והמילים פשוט.....

(היא מתחילה לשיר. במילים "ועם כל העולם והאדם" יואל מצטרף אליה לדואט מרגש)

מודה אני
לפניך ולך
על כל החסד והאמת
והטובה והרעה והטובה
שעשית עימדי ועם ביתי
ועם קרוביי וידידי
ועם בני עמי ועם ארצי
ועם כל העולם והאדם
אשר בראת

בלאט חרש חרש
אט אט טופפות
עתידות עתידות לקראתנו
ואת מחייכת אלי מתוך השינה
יהיה לנו טוב טוב מטוב טוב מאוד
זה מתחיל כבר בבוקר בבוקר
את צוחקת אליי מתוך
מתוך השינה

(על רקע השיר, רותם ונתנאל צועדים לחופה, כל הדמויות מצטרפות לשירה, הזוגות מתקרבים ונצמדים זו לזה לריקוד משותף. חתונה.)

.ף10